

Er det virkelig det sundhedsvæsenet kan tilbyde borgere i voldsom smerte?

Kære minister, kære folketingets sundhedsudvalg og kære regionens sundhedsudvalg

Jeg ved godt, at politikere har travlt og ikke altid er klar over, hvad der nøjagtig sker for de enkelte borgere.

Derfor vil jeg bede om, at min beretning vil blive læst og drøftet. Jeg har så nøjagtigt som muligt herunder redegjort for en borgers sagsforløb i det danske sundhedsvæsen:

Forløbet angår Svend Clemmensen. Søndergårdsalle 16, 8700 Horsens

Sygdomsforløb:

20. febr. søges læge for første gang (det skal dog lige nævnes, at en diskosprolaps medio 2007 var overstået, og der var en nogenlunde smertefri periode fra dec. –febr.)

Lægen kontaktede Silkeborg sygehus for en rygundersøgelse. Dette kunne dog først ske i maj måned.

I den mellemliggende tid var der utallige lægebesøg, idet der var voldsomme smerter. Kun dolol, emubotin og panodil blev ordineret som smertestillende medicin. Når smerteanfaldene stod på hjalp dette ikke det mindste. Spisning foregik stående og natten var et mareridt uden søvn.

Nogle gange var det også nødvendigt med tilkald af natlæge, men også her kunne man ikke hjælpe med andet end større dosering af smertestillende. I denne periode blev der brugt 24 smertestillende piller i døgnnet, med sløvhed, utilpashed og mundtørhed til følge.

Intet smertestillende kunne dæmpe den voldsomme smerte. I maj måned var vægttabet på 12 kg. Musklerne i venstre side, lår og balle, var næsten forsvundet. Følelsesløshed ned gennem benet, og det var som om foden sov.

Efter undersøgelsen var der ingen tvivl om, at kun en operation var løsningen, men så kom strejken og alt blev nulstillet!

Medio juni var det så forfærdelig, at et lægebesøg, mandag, resulterede i, at lægen kunne se, at nu var det livstruende. Vægttab på 15 kg, sammenkrummet af smerte, sovende fod, venstre lår 4 cm tyndere end højre osv. Han kontaktede samtlige ”ryg” hospitaler og fik tilsagn fra Århus universitetssygehus om en undersøgelse og efterfølgende operation.

Taxaen blev bestilt og undersøgelsen foretaget samme dag. Overlægen kunne konstatere, at det var alvorligt og forventede operation allerede ugen efter, men en røntgenundersøgelse var ikke nok. Der skulle en MR-scanning til (hvilket Århus universitetshospital ikke kunne foretage), men det kunne foregå på Horsens Regionshospital. Da der ikke var kommet besked om noget inden fredag, kontaktede Svend Horsens sygehus. Her kunne de oplyse, at de intet havde modtaget. Da det var blevet for sent fredag til en kontakt til

Århus, så måtte han vente til mandag. Her kunne det oplyses, at de da havde sagen liggende og efter en forespørgsel om forsinkelsen blev det meddelt: Der er nok nogen, der har lovet mere end man kan indfri! Men nu skulle sagen gå videre, han kunne kontakte Horsens onsdag for at høre om scanningstidspunktet.

Da Svend ringede onsdag fik han den besked, at de da sandelig skulle have den igennem en visitation, og det foregik kun om mandagen, så han kunne ringe ugen efter for at høre om resultatet!!!

Det gjorde han så, kun for at få at vide, at der kunne gå måneder før en MR-scanning kunne foretages. Det var for meget!

Svend ringede herefter til patientrådgivningen på Århus sygehus. Her var man rystet over forløbet. På skærmen kunne hun meddele, at der kunne foretages en scanning enten på Middelfart eller Åbenrå sygehus rimelig hurtig og inden for en uge. Allerede samme dag fik Svend en tid på Åbenrå sygehus til om fredagen kl. 20 (den 11.7.).

(Så stiller man sig spørgsmålet: Er der virkelig så mange flere MR-scanninger i region Midtjylland end i region Syddjylland?)

De sendte resultatet til Århus, som så kunne foretage operationen.

Efter utallige opringninger blev det oplyst, at nu var scanningen modtaget, og operationstidspunktet var sendt til visitation. Ikke nu igen!

Den 5. 8. 08 blev det så meddelt, at forundersøgelsen skulle foregå den 18. dec. og operationen den 14. januar 2009.

Nu kan Svend Clemmensen atter se frem til ventetid! Endda en ventetid på **et halvt år!**

De mennesker, der har prøvet at have en diskosprolaps ved, hvor smertefuldt det er! Når man så tilmed skal gå og vente i knapt 1 år, så er det på det nærmeste umenneskeligt!

Eller hvad er meningen? Raske mennesker helbredes lettest – det viser alle undersøgelser – og de læger, der har undersøgt Svend har alle lige siden 1. marts været enige om, at det var en operation, der skulle til. Hvad er så meningen med, at få en indkaldelse til forundersøgelse til d. 18. dec. med operation den 14. januar?

En ulidelig smerte og et væggtab på 15 kg siden 1. marts taler for sig selv!

Er det virkelig det, vi her i Danmark kan tilbyde vores syge mennesker?

En sag, der i marts 2008 af flere læger bliver betegnet som livstruende, bliver altså skønnet til at kunne vente til januar 2009?

Måske bliver det lettere for andre på ventelisten, men skal patienter dø en så smertefuld død?

M.v.h.

Inga Clemmensen

Holger Danskes Vej 8

8700 Horsens